

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164001440/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

nu var ved det punkt, som anklagen gik ud på: hans farlige forvirrende magt over andre mennesker. Også hans tidligere tjenestefolk, Peter og Marie, gav ham et dårligt skudsmaal; de sac, at hvis de skulde ha blevet længere hos ham, var de gået fra forstanden.

Henrik svarede: Det vilde nu ikke være nogen lang gang for de to. For resten tog jeg mig ikke af deres forstand, som i de to andre tilfælde, bare af deres moral, men jeg havde dem naturligvis i min magt — noget andet forhold til mennesker kan jeg ikke tænke mig — og den tvang som lå deri, kunde to forbrydere ikke holde ud; de måtte foretrække det, de har valgt: fængslet, som de nu er kommet tilbage til, fire snævre vægge, der trykker mindre på deres sind, end jeg har gjort.

Det blev indvendt, at Henrik også mellem sine naboer havde et dårligt rygte.

Dertil svarede han: Folk synes ikke om, at jeg ved så meget. Dersom den alvidende Gud nu til morgen kom ned på jorden og gav sig til at tale med folk, om hvad han ved, så vilde han blive hængt inden aften.

Ved dette svar opstod der sådan en ophidselse blandt tilhørerne, at dommeren måtte stanse og sende Henrik tilbage til fængslet.

Forhøret varede næste dag med; Henrik forsvarede sig med så megen dygtighed, at dommen kom til at lyde på frifindelse. Men det vakte stort raseri mellem tilhørerne; de sprang op fra deres pladser, sprængte retten og drev Henrik ud foran sig, uden at dog nogen turde lægge en hånd på ham. Men de slog en tæt ring om ham, for at han ikke skulde slippe bort. Langt om længe fandtes der to, der vilde ta fat hver i en arm, den ene var blind og kunde altså ikke